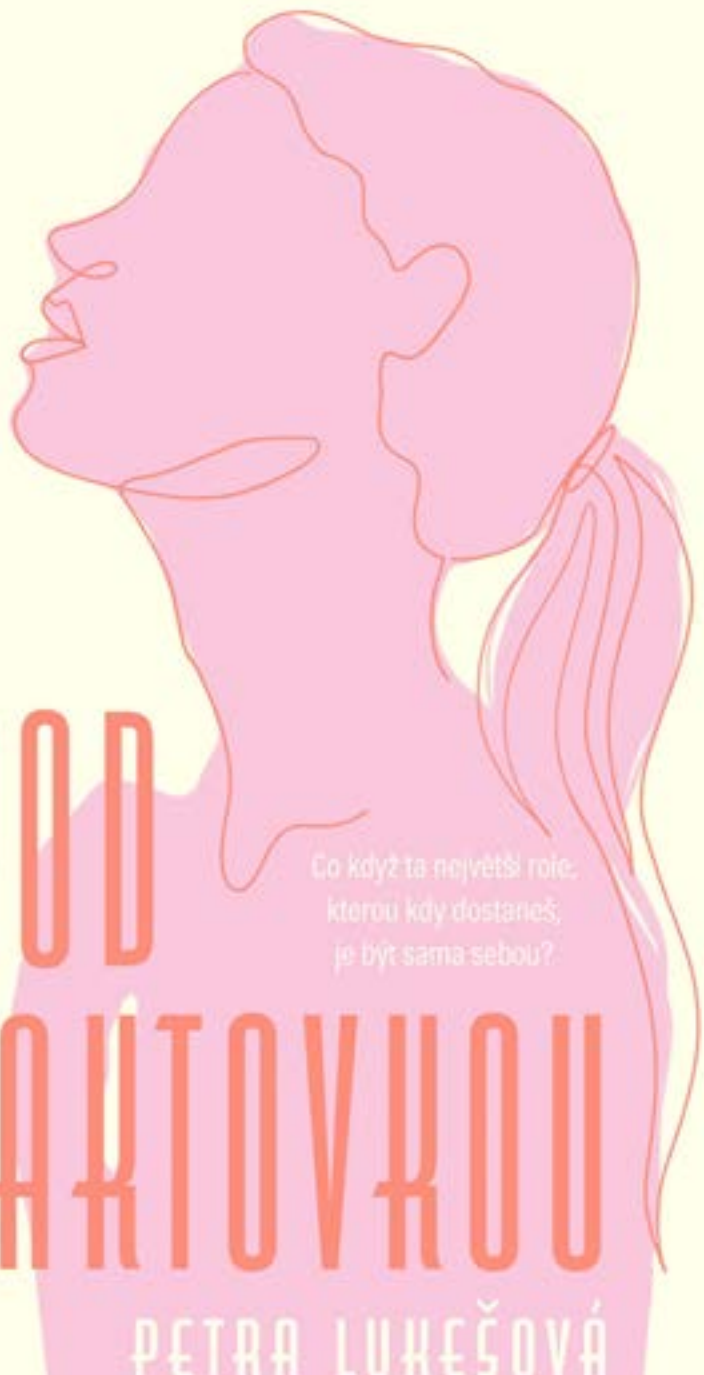

POD TAKTOVKOU

Co když ta největší role,
kterou kdy dostaneš,
je být sama sebou?

PETRA LUKEŠOVÁ

POD TARTOVKOU

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Petra Lukešová, 2025
Cover © Adéla Korbelařová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6830-1 (pdf)

PETRA LUKEŠOVÁ

POD TAKTOVKOU

*Jediné osobě, které by tahle knížka
mohla být věnována
Bobíkovi*

KAPITOLA 13

L E D E Ň 2018

PRVNÍ NÁDECH NA SVOBODĚ. CHUTNÁ JINAK, NEŽ JSEM SI představovala. Čerstvý vzduch mě bodá v plicích a slunce mě řeže do tváří. Zavírám oči a jen stojím. Ne proto, že bych si to chtěla užít. Ale proto, že nic jiného momentálně nezvládnou.

Dlaní si kryju oči, aby přivykly světlu.

Rukou přejíždím po zašlém batohu – jediný majetek, který mi zůstal. Dveře věznice se za mými zády s rachotem zavírají. Udělám první krok. A pak druhý. Každý pohyb mi připadá neskutečný, jako kdybych pořád snila a hrozilo, že se každou chvíli znovu probudím v zatuchlé cele. Otevřu batoh a namátkově zkontroluju jeho obsah. Peněženka, pár kusů oblečení, starý tlačítkový telefon a doklady.

O kousek dál zastaví bílé auto. Řidič stáhne okénko a pohled mu sklouzne na batoh a moje staré tenisky.

„Kam to bude, slečno?“ ptá se.

V odpověď jen pokrčím rameny. Otočím se a svižně vykročím pryč. Slyším, jak za mnou motor zaburácí a auto se rozjíždí.

Jdu podél silnice a snažím se ignorovat pohledy kolemjdoucích, ačkoliv mám pocit, že na mě všichni zírají.

Po chvíli se vedle mě ozve kvílení brzd. „Nemusíš se mě bát,“ zavolá řidič znovu a rovnou mi začíná tykat. Tak takhle hluboko jsem klesla. No prosím. Mám pocit, že níž už se dostat snad ani nemůžu.

„Ale kdybys mi tam trochu pošolíchala pusinkou...,“ ukazuje si mezi nohy a zachechtá se, „... Mohl bych tě hodit, kam budeš chtít, za poloviční cenu.“

Jestli jsem si myslela, že už jsem na dno narazila, měla jsem si počkat těch deset vteřin, než znovu promluvil. Protože absolutní dno přišlo až teď.

„No tak, nedělej fóry, beztak si tam v lochu lžete, aby vám nebylo smutno.“

Pane Bože, Vesmíre, kdokoliv tam nahoře – беру to zpět! Ukázali jste mi, že dnem to nekončí. Pod ním je ještě sklep. A v něm se nacházím já.

Sklopím hlavu a přehodím si přes ni kapuci. Na nádraží to není daleko. Stačí pár bloků. A pak... pak uvidím, co dál.

Dojedu vlakem až do Dejvic. Venku poslouchám, jak mi čerstvě napadaný sníh křupe pod nohama. Když přecházím kamenný most, cítím, jak mi vlasy cuchá studený vánek poslední zimního záchvěvu. Nikam nespíchám, není totiž proč.

Když procházím Pařížskou ulicí, snažím se proplést mezi turisty a do nikoho nenarazit.

Pokračuju a dál kličkuju mezi hloučky lidí až na Václavák. Všude kolem mě panuje chaos, lidé do sebe narážejí a hlasy splývají v nepříjemný šum. Nejsem si jistá, jestli si na tenhle ruch ještě někdy zvyknu.

Zastavím se u prvního divadla, které uvidím, a chvíli se nechám unášet tou souhrou barev na letácích, které lákají na premiéru, ale i na staré, několikrát ohrané divadelní hry.

ZRUŠENO! Shirley Valentine, přesunuto na 24. 3. 2018.
Vstupenky zůstávají v platnosti.

Pohledem sklouznu po skle a zaměřím se níže na další leták.
Smrt obchodního cestujícího. Pondělí 19:00.

Nevím, jak dlouho na ten kousek papíru zasněně koukám, ale zřejmě dost dlouho na to, aby mě ze zamyšlení vytrhlo tukaní na sklo. Uklízečka s vyčesaným drdolem na mě hledí a gestikuluje prsty, přičemž její rty jasně formují otázku: „*Jste v pořádku?*“

Rychle přikývnu a rozpačitě zamávám. Ona si jen odfrkne a švihne mokrým hadrem do kýblu s vodou. Fascinuje mě jeden obyčejný leták. V divadle mě někdy dokážou nadchnout úplně maličkosti, i když pro ostatní je to jen kus papíru.

Nechci nikoho děsit, a tak odtamtud vyrazím pryč.

Za chvílku mi v kapse začne vibrovat telefon. Leknu se, protože nejsem zvyklá mít ho pořád po ruce.

Bobík. Dívám se na těch pět písmen na malém displeji. Hovor vytípnu, nepotřebuju nad tím ani přemýšlet.

Sejdu Záhřebskou ulicí a vidím bílou fólii visící z kovové tyče na cihlové budově.

Divadlo D21.

Bez váhání vcházím do podchodu a беру schody po dvou, abych už neztratila ani vteřinu. Otevřu dveře a vstupuju do skromného foyer. Na podlouhlém věšáku se houpají dva kabáty a jedna košile bez knoflíků. Přijde mi to vtipné. Nic se tady nezměnilo. Všude po zdech visí amatérské fotky herců a divadelníků.

Přitisknu si jeden z kabátů k obličeji a zhluboka se nadechnu. Ta známá vůně mě příjemně uklidňuje.

Po několika dlouhých vteřinách pokračuju chodbou dál, až do velkého sálu.

Nevšímám si ničeho. Nevnímám tichou hudbu, co se line z jeviště. Jen jako omráčená vejdu bez pozvání dál. Na prknech stojí reprák, z něhož zní Karel Gott. Jen jedna písnička, pořád dokola, zas a znovu.

A ona řekne mi: pěvče, kéž by vám bylo méně let.

Dojdu do poslední, páté, řady. Odhazuju špinavý batoh pod sedačku a sama se posadím na zelený samet polstrovaného křesílka.

Řeknu c'est la vie, c'est la vie, tímto končí bál, a to mě nebaví, nebaví, hrajte ještě dál, naposledy.

„La-la-lá, la-la-la,“ zpívá hluboký mužský hlas zpoza černého závěsu.

Na okamžik zavřu oči a nechávám se hřát tím pocitem, že se nic nezměnilo. Že jsem si jen odběhla zrežírovat divadelní hru. Že rok beze mě na prknech téhle budovy v centru Prahy vůbec neuběhl.

„Hrajte ještě dál!“ pokračuje hlas, i když se z rádia ozývá jiná sloka.

„Naposledy,“ objeví se na pódiu postava urostlého muže v bílém roláku a černých kalhotách. Z konečků jeho černých vlasů crčí voda přímo na dřevěná prkna. Když si mě konečně všimne, zorničky tmavých očí se mu rozšíří. Otevírá pusku a pár vteřin na mě jen zůstává zírat jako na přízrak.

„Do prdele, Karin!“

KAPITOLA I

ÚNOR 2013

„NĚCO SI PŘEJ!“

Na kulatém dortu sfouknu patnáct svíček. Moje sestra Nicole mě pobídne, abych se usmála do kamery, mně namířené přímo do obličej. Samozřejmě, že ji poslechnu.

Neodmlouvám jí. Už dávno ne.

Celé dětství nás vychovávala babička, ale když umřela, Nicole bylo teprve osmnáct a najednou jsme zůstaly jen my dvě, bez rodičů, bez peněz, bez čehokoliv, na co bychom se mohly spolehnout. Právě proto se od té doby její tvář změnila – věčně zamračený pohled, přimhouřené oči a vrásky, které by v jejím věku ještě neměly existovat, ale přesto tam jsou. Vyryté životem mnohem dříve, než vůbec měla šanci zjistit, jaké to je být mladá.

Od té doby jsem se jí začala bát, ačkoliv jsem to nikdy nevyslovila nahlas. Tak třeba když jsem se na pohřbu babičky rozbřečela, ona mi vrazila herdu do zad, až mi v nich tři dny nepříjemně škubalo. Au, ještě teď mě to při té vzpomínce bolí.

Zaklapne kameru a s tím svým strojeným výrazem mě obejmě, ale je mi to nepříjemné a mám pocit, že jde spíš jenom o nějaké studené sevření než dotek, který by měl něco znamenat. Viktor, její manžel, mě však obejmě pevněji, vřeleji, a pak mi podá balíček ovázaný tlustou stuhou. Mám ho ráda – nejen kvůli těm dárkům, ale kvůli tomu, že je jedním z mála lidí, kterým doopravdicky věřím. Když začal s Nicole randit, babička ještě žila, ale když jsme o ni přišly, byl to právě on, kdo tu pro nás tehdy byl.

Máma umřela na rakovinu. Bolí to, nechci na to myslet. Vím jenom to, že byla setsakramentsky mladá. Ale já si ji nepamatuju, protože když od nás odešla tam nahoru, ještě jsem nosila plínky. Přiznávám, nosit plínky do tří let není zrovna dobrý výkon, ale co se dá dělat. Občas to člověk holt pustí... lepší než do kalhot.

A jen tak po upřesnění, jsem jenom polosirotek, protože táta žije. No, on sice žije, ale nikdy se o nás nezajímal. Takže po další ráně v podobě babiččiny smrti jsme bydlely v domě po babči. Žily jsme jen z peněz z brigád, a to dost nejistě, od výplaty k výplatě. Nicole hlídala parkoviště za padesát korun na hodinu a já sbírala naše meruňky a prodávala je v bedýnkách u silnice za pár drobných. Nežily jsme. Přežívaly jsme, a to až do chvíle, než nás Viktor přestěhoval k sobě do vily na Barrandově, kde spolu válčíme do teď.

Mám to tu ráda. Velké vchodové dveře s číslem osm. Prostorná kuchyň. Dvě patra s místnostmi tak obrovskými, že se v nich celé dny nemusíme potkat, pokud nechceme. Ve vrchním patře mi Viktor vyklidil největší místnost s vlastní koupelnou.

„Můžu už jít?“ zeptám se Nicole. Nejspíš nečekala, že od nich budu chtít odejít tak brzy, a tak celý dort vrátí do krabice a zavře ho do ledničky.

„Jasně,“ ačkoliv její tón hlasu moc dobře prozrazuje, že moc *jasně* to nevidí.

Nasadím si na hlavu čepici, bez dalšího slova projdu kolem nich a vyjdu ven, kde mi do tváře bubnují studené kapky deště mísící se se sněhovými vločkami, což je stejně příjemné, jako kdyby po mně někdo házel kusy ledu. Brrr! Přitáhnu si čapku blíž k obličejí. Pak seběhnu kopec z naší ulice tak rychle, jak to jen jde. Mohla bych počkat, až se počasí umoudří, ale vím, že už dýl čekat nemůžu.

Tramvaj s kvílením brzd zastaví na zastávce a já se z posledních sil rozběhnu, abych do ní stihla naskočit, než se dveře zavřou. V zadní řadě se sesunu do sedadla, přitisknu čelo na okno a sleduju rozmazanou zimní krajinu, která se kolem mě mění v mlhavou šmouhu. Dneska mi je patnáct a musím přiznat, že jsem si celou dobu myslela, že se v tenhle den něco změní – že možná povyrostu, že už nebudu navždy ta holka vysoká metr šedesát, že snad přestanu pořád dokola poslouchat One Direction a najednou budu dospělejší. Jenže když si to teď všechno uvědomím, sevře mě pocit, že jsem pořád uvízlá na stejném místě, i když svět kolem běží dál.

Ani si nevšímnu, kdy se ty myšlenky převalí v hlavě, ale tramvaj už brzdí v centru města. Vystoupím a snažím se spočítat, kolik dní mi zbývá do osmnáctin. Představuju si, co asi od Viktora dostanu za dárek – určitě něco, co jsem si tajně přála a nemohla si dovolit. Možná ten parfém, který voní jako rozkvetlá louka, nebo ten merch od One Direction!

„No tak dělej!“ mává na mě holka ve svítivě růžové kombinéze.

„Co to máš na sobě?“ uchechtnu se jejímu módnímu výstřelku.

„No co, to se teď nosí!“ hrdě si uhladí lemy pevné látky na bocích.

Libuška byla vždycky fiflena. Já jsem jí to ale nikdy neměla za zlé. Co si pamatuju, byla takovou módní ikonou našeho gymnasia – alespoň podle sebe. Každý den se objevila v něčem, co vypadalo jako směsice haute couture a výprodeje v second handu. Ostatní se jí za to smáli, ale já ji spíš obdivovala. Možná proto, že měla odvalu nosit to, co chtěla, a možná proto, že za tím byla touha být jako její máma – kostymérka z Divadla Na Zábradlí. Už od deseti si šila vlastní šaty z odstřížků látky, a když na to přišlo, dokázala zlevněnou halenku ze sekáče proměnit v něco, co by se dalo nazvat uměním. Je tak trochu snob, trochu umělkyně, tak trochu obojí.

„Všechno nejlepší!“ křičí na mě a podává mi do ruky láhev domácí bezinkové limonády. S poděkováním ji otevírá a zhluboka se napiju.

„Ježíš, v tom je alkohol!“ otřepu se a vracím jí flašku zpátky do ruky.

„No a? Máš přece narozky, tak si je užij!“ pokrčí rameny, ale než stihnu odpovédět, popadne mě za rukáv a táhne mě pryč.

Jdeme mlčky několik minut, obě se třeseme zimou, takže ani jedna z nás zbytečně neplýtvá svým drahocenným teplem na mluvení.

„Tak ještě jednou,“ skočí najednou přede mě a máchá rukama okolo sebe, „všechno nejlepší!“ Kdybych měla dostat deset

korun za to, kolikrát to dneska ještě uslyším, asi by ze mě byl boháč.

Libuška ukazuje na budovu přede mnou a mně se zastaví srdce. Stojíme před Divadlem Na Zábradlí. Stydím se za svoje staré legíny a natržený kabát.

Libuška vklouzne do zelené budovy s takovou samozřejmostí, jako by tu bydlela. Chodba ale zeje prázdnotou.

„Jsi si jistá, že tu můžeme být?“ šeptám. Už několikrát nás její máma protáhla do zákulisí, a dokonce dvakrát na předpremiéru. Nikdy jsme tu samy nebyly.

„Neboj,“ štípne mě do boku. Rozepne si kombinézu a po krku jí stéká několik kapek potu. Vlasy má stáhnuté do vysokého drdolu, ale i tak se jí lepí k čelu. Dobrovolně se oblékla do něčeho, v čem se teď potí jako kůň.

Stoupáme po schodech směrem k hlavnímu sálu. Libuška natáhne ruku ke klice. Pak mi galantně pokyne, ať jdu první. Hledištěm se nese nabubřelý smích a tiché brnkání klavíru. Jakmile na pódiu zahlédnu Königa, je mi všechno jasné. Tak odtud vítr vane! V pokoji má rozvěšené snad všechny jeho fotky, na kterých se kdy objevil. Vystřihuje si každý článek z novin s jeho podobiznou.

Na jevišti se kolem něj mihne drobná blondýnka a Libuška pohoršeně sykne.

„Dávej bacha, kam čumíš, Jano,“ zamumlá směrem k herečce a bez váhání se usadí do první řady na balkónku, odkud má perfektní výhled.

Sundávám si promočený kabát a přehazuju ho přes zábradlí. Posadím se vedle Libušky a dívám se na tu nádheru před námi. Doslova hltám každé slovo, které herci vypustí.

Divadlo. Moje milované divadlo.

Od malička jsem si zapisovala scény do svého červeného deníku, pečlivě skládala útržky dialogů a představovala si, že jednoho dne napíšu vlastní divadelní hru.

Každé Vánoce mi babička dávala nové knížky divadelních her, ze kterých jsem si pak slovo od slova přepisovala do deníčku. Byla to naše tradice, můj rituál, který mi dodával pocit, že divadlo je součástí mého malého světa.

Pak přišla pátá třída a rozhodnutí, které nebylo moje. Babička mě přihlásila na místní gymnázium. Ani se mě nezeptala. Když jsem protestovala, jen pokrčila rameny a řekla: „Dobře se učíš a maturita je důležitější než nějaký tajtrlíkování v divadle.“ A v tu chvíli jsem to všechno pochopila: Ona si nepřeje, abych se divadlu kdy věnovala. Nepřeje si, abych měla sny, které by se vymykaly tomu, co považovala za správné.

Žádná umělecká střední.

Žádná DAMU. Jen stručné povzdechnutí, že moje sny jsou směšné. Že já jsem směšná.

A tak jsem stála uprostřed svého života s pocitem, že mi ho někdo ukradl. Můj červený deník se stal jediným místem, kde jsem mohla věřit, že divadlo bude někdy moje. Hrudník se mi stáhl, jako by všechno světlo, které jsem v sobě nosila, najednou zhaslo.

Její smrt to ale změnila. Zabolelo to, a strašně. Ale zároveň jako by s sebou odnesla i tu poslední překážku. Nicole moji vášeň chápala. Podporovala ji. A tak jsme si udělaly plán: dokončím gympl a potom půjdu na DAMU. Do té doby budu chodit do divadla s Libuškou a předstírat, že jsem to já, kdo to má na jevišti všechno pod kontrolou.

„Karin,“ šťouchne do mě Libuška loktem a nadšeně kývne směrem k Milošovi Königovi. Právě si sundává sako a stojí tam jen v bílé košili.

Očividně čeká nějakou mou reakci. „Vidím ho!“

Zatímco ona je fascinovaná Milošem, já se soustředím na to, co se děje na jevišti. Ale aby bylo jasno! Moje vášně není jenom pozorovat to, kdo tam stojí. Mojí vášní je totiž to samotné jeviště. Ten ruch, který se tvoří okolo herců a jejich nazpaměť naučených replik.

„Karin?“ šťouchne do mě znovu. Zasyknu bolestí a přetočím se na Libuš, přesně v momentě, kdy dění na scéně vrcholí. Její zájem už ale opadl – Miloslav zmizel z jeviště.

„Co kdybychom si dneska prostě zahrály, že jsme tím, kým chceme být?“ ptá se s jiskrou v očích a rozepíná si skafandr ještě víc, až jí vidím na krajkovou podprsenku. Dám ruku do ohně, že tentokrát to není kvůli horku.

„Jak to myslíš?“

„Ty budeš divadelní režisérka,“ mávne rukama směrem k jevišti, „a já budu Milošova milenka.“

Zasměju se tomu trhlému nápadu. Ale kdo ví? Třeba si právě teď obě hrajeme na něco, čím jednou doopravdy budeme.

„Jakože budu režisérka, co režíruje vlastní divadelní hru a peskuje u toho herce, že takhle si to fakt nepředstavuje?“ ukazují na jeviště, kde ta drobná bloncka pořád dokola opakuje svou repliku, ale režisér ji zastavuje a vrací na začátek. Zas a znovu.

Libuška přikývne. „Bude to sranda!“ podává mi poloprázdnou láhev šťávy ředěné alkoholem a já se ptám sama sebe, jestli právě teď, s touhle láhví v ruce, není ten okamžik, kdy

mi poprvé dojde: jo, je mi patnáct. Neodmítnout alkohol a poprvé se opít? Kdy jindy než na svoje patnácté narozeniny!

I když nejdřív nerada, tak jí to odkývám. Stejně mi to přijde pěkně pitomý, ale to už mě Libuška nepustí ke slovu, protože se zpátky opírá do sedačky a sleduje jeviště, na které se vrátil její vysněný Romeo.

Po hodině a půl režisér tleskne, a tím zkoušku ukončí. Libuška vyskočí ze sedačky a začne nadšeně hulákat, zatímco já jen nenápadně kývnu hlavou všem na pozdrav. Do téhle chvíle si nás nikdo nevšiml. A upřímně by mi ani nevadilo, kdyby to tak zůstalo.

Dvě herečky nás zachytí pohledem. Libuše jim oplatí ten svůj s takovou vervou, že se na okamžik zastaví, zaskočené nečekanou drzostí. Pak její oči sklouznou k Milošovi. Propaluje ho pohledem, který je zároveň výzvou i provokací. Miloslava to ale nijak z míry nevyvede, jen lhostejně mávne směrem k hledišti a zmizí do šaten, jako by nic.

„Jdeme,“ sykne Libuška a rychlým pohybem si zapíná zip až ke krku. Vystřelí z hlediště, táhne mě za ruku a sbíhá schody po dvou.

„Vážně, kam...“

„Máme s Milošem rande v kavárně,“ řekne to s takovou samozřejmostí, že na vteřinu zaváhám, jestli mi něco neuniklo. Pak na mě ale mrkne a mně dochází, že to je ta její pitomá hra.

Nechám ji při tom. Zaháknu se do její paže a nechám se vést.

Venku je chladno a ledový vítr mi vhání slzy do očí. Rychle si přehazuju šálu kolem krku, ale Libuška mě už táhne dál tak rychle, že sotva stíhám její tempo. Za pár minut dorazíme ke Kafe DAMU a já sotva lapám po dechu.

Libuška se usadí u prvního stolečku u okna, sebevědomě zvedne ruku a objednává u barmana dva giny s tonikem.

Barmana to zřejmě nijak nerozhodí. Na nic se neptá a bez zájmu nám je začne chystat.

„Co blbneš?“ Dvě hodiny. Jsou to teprve dvě hodiny, co mi bylo patnáct. Jestli se Nicole dozví, že jsem byt jenom olízla alkohol, zabije mě. Ne obrazně. Doslova. Přerazí mě vejpu. A pak ještě jednou. A pak znova, dokud ze mě nezbydou jen kousíčky, které spláchne do záchodu, aby si ze mě doma neudělala nepořádek.

Libuška jen pohodí vlasy a vypne hrud'. „Nech to na mně.“

Ale já mám pocit, že tohle může dopadnout jen dvěma způsoby. Špatně, nebo ještě hůř.

Barman před nás postaví dvě sklenice a chvíli jen sleduje, co uděláme. Přitisknu si hlavu mezi dlaně a předstírám, že tu nejsem. Tohle fakt není dobrý, jelikož Libuška do sebe bez zaváhání kopne půlku skleničky.

Po třech sklenkách a jednom pytlíčku slaných tyčinek se najednou rozrazí dveře a do místnosti vstoupí Miloslav König. Co to má znamenat?

Libuška se na něj usmívá, ale on ji vůbec nevidí. Bez zastavení kráčí k zadnímu stolu, kde už sedí pár lidí.

„Říkala jsem ti, že přijde,“ pronese. Z vlasů si vytáhne gumičku a nechá si na kombinézu ledabyle dopadnout svoje dlouhé vlasy.

„Co to má být?“ syкну, „on už není s Magdou?“ Teď se snažím vzpomenout na všechno, co mi o něm kdy povykládala, protože ona o něm ví úplně všechno. I o tom, kdy si svou ženu bral. Trochu se bojím, aby za mnou jednou nepřišla s tím, že ví, jakou rukou si utírá zadek.

„Ale vždyť já jsem jeho milenka,“ mrkne na mě.

Chvilí mi trvá, než zareaguju. Nejsem si jistá, jestli mám na ni zakřičet, aby se vzpamatovala, nebo se začít smát.

„To je vtip?“ ptám se. „Mrkni dvakrát, jestli je to vtip,“ podávám jí přesné instrukce, ale ona jen vykulí oči a odmítá být i jednou semknout víčka k sobě.

„Vždyť to byl fór, jasně že s ním nic nemám.“

„A jak jsi teda věděla, že sem přijde?“

„Řekla mi to máma. A teď jdu čurat!“ zavelí a vyráží směrem k toaletám.

Po dalších dvou drincích a několika nových promile v krvi později se Libuše nechává odcházejícím Milošem vyprovokovat a rozhodne se, že když už se zvedl on, ona musí taky. Zvedá svou opilou zadnici z barové židličky a vítězně hodí papírovou bankovku na stůl.

„Jdeme ven!“ zvolá a se spokojeným úsměvem kývne na barmana, že se vrátí, „to je jenom závlaha!“

„Nemyslíš záloha?“

Mávne rukou, jakože je jí to úplně jedno, a odchází ze dveří.

Venku nás přivítá sníh, který tvoří hotové závěje. Ještě hodinu a zapadneme a budeme si tu muset postavit iglú. Z neznámého důvodu to nás obě rozesměje tak moc, že se Libuše vyčerpáním zakloní. Snaží se opřít o stěnu kavárny, když vtom jí kozačka sklouzne po chodníku. Ozve se obrovská rána, že se nejdřív leknu, jestli je v pořádku. Leží na zemi jako had a já se nemůžu ubránit smíchu.

Podávám jí ruku, ale nedokážu jí pomoci na nohy. Stále se totiž řhtám tomu, jak má zabořený obličej jen kousek od žlutých skvrn ve sněhu.

Opře se o ruce a té žluté loužičky vedle sebe se lekne. Má o pár drinků náskok, a tak už zlitá do němoty nadzvedne pravou nohu a začíná na čtyřech štěkat a předvádět, že to počůrala ona.

„Jste v pořádku?“ houkne na ni chlap z protější ulice s cigaretou v puse. Odpovědí mu budiž její hlasité zavrčení a fenčí štěkot.

Po tváři se mi kutálí obrovské slzy smíchu, teče mi z nosu a obličej mě z toho pálí zimou, ale to je fuk.

„Počkejte,“ vysoký muž ji uchopí za ruku a vytáhne zpátky na nohy.

Libuše sklopí oči, ale protože je úplně na šrot, za chvíli se zase rozřhtá na celou ulici.

Za ruce promrzlé od sněhu ji drží König a nechápavě Libuše hledí do tváře.

„Nepotřebujete pomoc?“ ptá se jí opatrně. Ona však jenom zakroučí hlavou. Kdyby byla alespoň trochu při smyslech, nejspíš by se propadla hanbou, že ji vidí v takovém stavu. Jenže ona při smyslech není, a tak se mu dál zubí do obličeje

a předvádí u toho vyplazeným jazykem voříška, co pochcal okap kavárny.

Miloš si ji změří pohledem, a když vyhodnotí, že se toho zas tolik nestalo, opatrně mi ji podá do náruče a nechá nás samotné na pospas zimě.

„Sejedeme se moma, můj už!“ mává na něj Libuška a otírá si přitom hřbetem ruky nos, ze kterého jí teče nudle. Zápasí se svým tělem na kluzkém ledě asfaltové cesty, už už jí opět bota klouže a ona sjíždí dolů.

„Pomůžu vám,“ objeví se vedle nás na chodníku kluk, o něco menší než já, a opatrně ji chytí z druhé strany. Dovlečeme ji zpátky dovnitř na stoličku v kavárně.

Snažíme se Libušku posadit na židli, ale je to těžší, než jsem čekala. Když se ten kluk nabídne, že jí přinese sklenici vody, kývnu na souhlas a začnu v kabelce hledat papírové kapesníky, abych jí aspoň utřela ten nos.

„Petře!“ volá tmavovlasý kluk ze zadního stolu na toho o hlavu menšího kluka vedle nás. Ten mu mává, aby přišel, a opatrně nese plnou sklenici k Libušce. Aha, tak náš zachránce, co sem dovedl Libušku, se asi jmenuje Matyáš.

Matyáš přidrží Libušce sklenici u rtů, ona jen nakrčí nos a nahlas protestuje, že dneska nebude pít žádnou vodu! Ale nakonec samozřejmě pije, pije, jako by roky trpěla žízní.

Cítím na sobě něčí oči. Když se otočím, vidím, že se k nám mezi stolký proplétá ten, kdo na Matyáše před chvílí volal.

„Sedni si,“ nařídí mu Matyáš, aniž by se mě zeptal, zda mi to vadí, a dál drží sklenici u Libušiny pusy.

„Oliver,“ promluví kluk s hlubokým, klidným hlasem a podává mi ruku, když se seznamujeme. Je příjemně hebká, což

mě trochu zaskočí. Mám pocit, že už jsem ho někde viděla, ale nedokážu si vzpomenout kde. Husté tmavé vlasy mu klesají do čela. Jeho oči mají zvláštní odstín hnědé, jako by v sobě ukrývaly něco tajemného, skoro melancholického.

Najednou se zasměje. Moje ruka pořád drží tu jeho, a tak ji trapně stáhnu zpátky k sobě. „Karin,“ odpovím a celá zčervenám.

„Koukám, že to kámoška trochu přehnala s pitím,“ kývne hlavou k Libušce, která právě ožila a teď se tře o Matyášovu svalnatou ruku. Při tom si hraje s jednoduchým koženým náramkem na jeho zápěstí.

„To je Libuška,“ napomene ho Matyáš.

Zpozorním. „Ty ji znáš?“

Kroutí hlavou a znovu jí podává sklenici s vodou, po které se Libuška sápe jako malé dítě. „Ne, ale teď mi to pošeptala.“

Po půlhodině nekonečného tlachání mám pocit, že už dost vystřízlivěla a že by bylo na čase zavolat jí taxíka, abychom se obě s klidnou hlavou dostaly domů.

Zarazím se, když vezmu telefon a vidím, že je deset minut po jedenácté. Na obrazovce mi svítí tři nepřijaté hovory od sestry. Rychle napíšu zprávu, že za chvíli dorazím domů. „Ještě chvíli,“ žadoní Matyáš, který Libušku právě rozmluvil. Ona mu vypráví, jak s milencem po zkoušce v divadle zakempili právě tady v téhle kavárně. Přijde mi vtipné, že ani podnapilá neztrácí svůj podivný smysl pro humor.

„A co děláš ty?“ ptá se mě Oliver. Otočí se na mě a omylem zavadí kolenem o mé. Projede mnou příjemná vlna euforie. Celý můj svět se točil okolo scénářů a papírů plných náčrtků herců a kulis. Ale malá jiskra touhy začíná tuhle bublinu